

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)
Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu
Broj predmeta: KV. 5/05

Glavni pretres: 26.02.2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka *Pet*

Svedok je pre rata živeo u Diviču. Kada je 8. 04. 1992. godine zauzet Zvornik u Kula gradu je bila grupa muslimanskih boraca koja se nije predala još mesec dana. Muslimani u Diviču su bili formirali Krizni štab. Početkom aprila, srpske formacije nisu ulazile u Divič. Svedok je uhapšen kada je izašao iz Diviča da kupi cigarete. Prvo su ga držali u nekoj školi sa nekoliko njegovih prijatelja, oduzeli su im oružje, pa su ih nakon kraćeg zadržavanja pustili. Kasnije je još nekoliko puta privođen, zadržavan u hotelu Drina i Vidikovac. Jednom je uspeo da pobegne. Međutim, kada je pala Kula grad pripadnici srpske vojske, među kojima je bilo i vojnika JNA, tražili su da se preda oružje, nastala je opšta pljačka, oduzimanje svih vrednih stvari iz kuće. Jednog dana je došlo naređenje da se Muslimani iz Diviča moraju svi iseliti. Žene su počele da plaču, nikome se nije odlazilo, ali su vojnici puškama počeli da požuruju narod i da ih teraju da ulaze u autobuse (desetak) koji su stajali na igralištu. Oko 400 građana Diviča je ušlo u autobuse, pa je rečeno da će ih prebaciti na muslimansku teritoriju. Vozili su ih prema Sarajevu, preko Han Pijeska. Rečeno im je da muslimanska strana ne želi da ih primi i da se vraćaju za Zvornik. Na povratku noć su proveli u autobusima blizu mesta Milići. Po dolasku za Zvornik ponovo su krenuli u razmenu u pravcu Tuzle preko Crnog vrha. Ponovo su vraćeni u Zvornik i to na autobusku stanicu. Tu su razdvojeni muškarci od žena, dece i staraca, a muškarci su prešli na obližnji stadion gde su sedeli na tribinama.

Sa stadiona, muškarce su pešice odveli u upravnu zgradu preduzeća Novi izvor. Bilo ih je oko 180. Uveli su ih u jednu prostoriju koja nije bila naročito velika, gde su jedva stali. Tu su ih zaključali. Posle izvesnog vremena došla su trojica civila i rekli su da traže desetericu dobrovoljaca koji će da idu kući, a da će oslobađati i ostale u grupama od po deset. Javilo se njih deset, među kojima su bil: svedokov prvi komšija Enver Pezerović, Smail Pezerović i drugi. Nakon toga ušao je jedan civil i tražio da se svi koji se nalaze u toj prostoriji popišu imenom i prezimenom. Spisak je sačinio jedan učitelj. Deseterica dobrovoljaca su likvidirana, niko od njih nije preživio rat. Nakon dva dana, rečeno je da ponovo idu u razmenu. Svi su napustili prostoriju u Novom izvoru i ušli u četiri autobusa. U svakom je bio po jedan naoružan vojnik.

Druga tačka optužnice: ratni zločini u Domu kulture u Čelopeku

Bilo ih je oko 170. Međutim nisu otišli u razmenu, kako su im rekli, nego su dovedeni u obližnje selo Čelopek. Tu su ih smestili u veliku salu Doma kulture koja je imala binu. Sala je bila zaključana, a čuvali su je naoružani policajci koji su se nalazili napolju ispred vrata.

Sala nije imala mokri čvor, wc, nisu postojali kreveti, ćebad i dušeci, već se spavalo na betonu. Prva tri dana niko ih nije maltretirao, mogli su da izađu napolje kako bi pili vodu, da idu u wc ili do prodavnice, ali nisu imali hranu. U prva tri dana došao je stražar i prozvao trojicu za koje je rekao da idu u razmenu. Prozvani su Murat Muratović, Omer Bikić i izvesni Bojić čije ime svedok ne zna. Oni su pušteni i sva trojica su preživela rat.

Nakon tri dana počeli su da dobijaju hranu i to po jedan obrok dnevno. Nisu se nijednom kupali. Posle nekog vremena više nisu mogli da izlaze napolje, već su vodu dobijali preko creva, kojom su se umivali i punili flaše kako bi vodu imali za kasnije.

Maltretiranja su počela nakon sedam, osam dana boravka u Domu kulture. Upala su četvorica, petorica naoružanih vojnika u maskirnim uniformama tako što su ih stražari pustili unutra, a kasnije su se pravdali da nisu mogli da ih zadrže jer su ih se plašili. Ta grupa je prvo izvela Sakiba Kapidžića, zatim su tražili novac da bi vratili Sakiba. Posle su izveli izvesnog Hadžiavdića, nakon čega se čuo pucanj. Sakiba su vratila u salu, a kasnije je ubijen pred svedokom. Svedok je video da on kleči i da pucaju u njega. Ti vojnici su skoro svakodnevno dolazili. Nijednu noć nisu proveli mirno. Naoružane pojedince koji su konstantno upadali, svedok je znao po nadimcima: Pufta, Zoks i Toro. Međusobno su se oslovljavali nadimcima. Od njih je čuo za vojnika sa repom da se zove Repić. Pufta je najviše radio sa nožem i samog svedoka je povredio tako što ga je nožem uboo u čelo. On je takođe sekao prste logorašima, Enesu Čikariću je odsekao uvo, a Zulkarneinu Efendiću su odrekli polni organ. Zaima Pezerovića su zaklali, Šabanu Bikiću je Pufta zabio nož u srce i tako ga ubio. Toro je nosio nešto što je ličilo na buzdovan i time je tukao zatvorenike. Ejub Tuščić je toliko pretučen da je umro. Ubijen je i Nesib Okanović. Huseina Hadžiavdića su izveli napolje i više se nije vratio. Ubijen je Nuriya Bikić, a prethodno mu je ubijen sin Damir. Ubijeni su Alihodžić, otac i dva sina. Svi su oni mučeni i ubijeni od strane Pufte, Zoksa, Tore i Repića. Za vreme boravka u Domu kulture ubijeni su ili umrli nakon što su pretučeni Enes i Sead Kapidžić, zatim Halilović, Atlić, Enes Džihić i mnogi drugi. Na Bajram 10. juna, ubijeno je više logoraša koje je uglavnom ubio Repić.

Na Vidovdan, 28. juna sam Repić je upao u logor Čelopek. Tada je ubijeno između 17 i 20 logoraša i nakon toga svi su prebačeni u Novi izvor u prostoriju u kojoj su bili pre Čelopeka, gde su izvesno vreme zadržani, a zatim prebačeni u sabirni centar Batković, odakle su početkom 1993. godine razmenjeni.

Fond za humanitarnu pomoć